

FUKUOKA

JAPAN

Dai-ichi Hotel Fukuoka

1977. nov. 7. hétfő reggel

Gizikém!

Reggel 8-kor volt csomagleadás, és csak 10-kor lesz indulás. Most, mikor írni kezdek, éppen 9 óra, otthon még éjjel 1. Egy-két érdekességet még lesz időm leírni, ahogy éppen eszembe jut.

Az autóbusz: nem túl kényelmes, öreg bárka, de kis ipari TV van benne a hátramenethez. Az indexe három-ablakos. És a fordulási irányba egymás után villannak fel a lámpák.

Még Tokyóban láttunk egy nagyobb iskoláscsoportot, piciket (igaz, itt minden pici). Valamennyi gyereknek kis csengő volt akasztva a nyakában lógó uzsonna-táskára. Hogy ha elvész a gyerek, a csilingelés után bizonyára könnyebb megtalálni.

Ugyancsak Tokyóban láttunk egy tüntetést. A hosszú sorban vonulókat rendőrök pajzsokkal szorították a járdaszéli sávba, hogy a belső 2 sávon mehessen a forgalom, kitörni nem lehet, kap a fejére a fa-gumibottal. A tüntetőknek – nyilván számítva verekedésre, mindenek piros bukósisak volt a fején. A rendőröknek kék. Rengeteg rendőr volt, majd a fele a felvonulóknak. Az nem derült ki világosan, hogy minek vagy kinek az érdekében vagy ellen ordítottak. Inkább félelmetes volt, mint szórakoztató.

Itt minden kisebb, mint nálunk, persze az emberek is. Alacsonyabbak az ajtók, a székek, az ágy, a metróban is „mélyen” ül az ember. Pl. a járdalapok, tudod, amiket Dobogón raktunk le és nálunk 40x40-es méretűek, itt 30x30-asok. (A Szovjetunióban 50x50!)

Tegnapelőtt kaptuk a hírt, hogy Amerika visszaadja a magyar koronát. Az itteni lapok írták. Azonnal pesti vicc is született: most megalakíthatjuk a Magyar Apostoli Népköztársaságot.

Tegnap elég messze, egy szigetet összekötő hidat mutattak meg, nagyon büszkék rá, több mint 700 m. fesztávú kábelhíd. Valamivel nagyobb a mi Erzsébet-hidunknál. De ennél érdekesebb volt

az út hegyek és erdők közt. S az erdők szélén úgy piroslanak az éppen termő narancsfák, szinte vadon, mint Dobogón a vadgesztenyék.

A szereplés: teltház – megint remek nagy színház – volt egy óriási kövekkel körülfalazott dombon egy pagoda. Ezt megnéztük közelről.

Kokura, nov. 6. Ugyanitt virágkiállítás és facsemete árusítás is folyt. Amit még sose láttam: a minifák. Cserépben 40 centis cseresznyefa például, de rengeteg és igazi cseresznye-terméssel (november?!)

Ezen estén volt a legszebb siker: füttykoncert, ütemes taps, s tapsoló japánok sorfala közt mentünk a buszhoz. Most már biztosnak látszik, hogy Japánban nem buktunk meg.

Nov. 8. kedden, reggel ½ 8, Kumamoto

Tegnap értünk a sziget túlsó, déli oldalára. Nagyon szép a táj, minden megművelve. Aratják a rizst. Itt még nincs ős, csak kezdődik. (Változatlanul pompás az idő, pulóver nélkül, zakóban járok.) Legérdekesebb volt az autós-pihenő, ahol útközben megálltunk. Itt minden kapható, üzletből, automatából. Olyan automata is van, amelyik vagy forró vizet vagy zöld teát ad díjtalanul a szomszéd utasnak. És előre kiszabott színes kartonlapot is vehet bárki, ebből doboz állítható össze, ami a kocsikban a szemét összegyűjtésére szolgál! – Itt láttunk először várat. Hatalmas szikla építmény, a tetején a pagodák egész piciknek látszanak. Az 1600-as évek legelején épült. Délután meg lehetett volna nézni, de én ebéd után aludtam egyet. (A bab virsli darabokkal egész jó konzerv.) Így csak az előadás előtt mentem fel, de már záróra volt, bemenni nem lehetett.

Itt is óriási siker!

Este korán lefeküdtem. Most 9-kor indulás: visszahajózáztunk a főszigetre, estére érünk MACUJAMÁBA. Jó idő ígérkezik. Remélem otthon is az van: szép magyar ős.

Kumamoto

Csókollak

Miklós